

Dr. Kredics László

1932–2018

2018. november 30-án álmában szólította magához Teremtője dr. Kredics Lászlót, Laci bácsit. Hosszú életét végigkísérte az Úr kegyelme, amely élete utolsó órájában sem hagyta el. A betegségek megkímélték testét és szellemét, a halál váratlanul, de nem felkészületlenül érte.

Kereken öt évtizedet töltött el az írott források őrzőjeként. Nem csupán megőrizte, gondozta a rábízott könyveket, iratokat, hanem mindenkivel meg is osztotta a bennük rejlő, sokszor nehezen felfejthető tudást. 1966-tól a veszprémi püspökség levéltárosaként és könyvtárosaként, majd 1972-től a Veszprém Megyei Levéltár munkatársaként dolgozott. Nyugdíjazását követően, 2002-től lett a Veszprémi Érseki Könyvtár vezetője. Véglegesen 2016-ban vonult nyugalomba.

Kredics László 1932-ben született a Somogy megyei Nemesdédén földműves családban. Tizenhat esztendőskorában, 1948-ban került Veszprémbe, ahol a kisszeminarium növendékeként végezte el a gimnázium 5–7. osztályát. A 7. osztály elvégzését követően érettségi nélkül vették fel a veszprémi szemináriumba, azonban az első félév végeztével a főiskolát megszüntették, így teológiai tanulmányait előbb Szegeden, majd Esztergomban folytatta. Közben magánúton szerzett érettségit. 1956-ban szentelték római katolikus áldozópappá. 1957-ben Somlóvásárhelyen, majd főiskolai tanulmányainak befejezését követően 1958-tól Veszprémbe, a Szent László plébánián szolgált káplánként. 1960-ban szerzett teológiai doktorátust, ekkor került a püspöki aulába, ahol előbb szertartóként, majd titkárként dolgozott. Az 1964/65-ös tanévet Rómában töltötte, ahol a Pápai Magyar Intézet ösztöndíjasaként a Pápai Lateráni Egyetem jogi karán folytatta tanulmányait. 1966-ban bízta meg főpásztora a püspöki könyvtár és levéltár anyagának gondozásával. Ez a döntés egész későbbi életét meghatározta. Rendezte a levéltár anyagát, a gazdag középkori gyűjteményt pedig Borsa Ivánnal együttműködve restauráltatta az Országos Levéltárban. Megkezdte a könyvtár anyagának tudományos feldolgozását, amelynek egyik eredményeként 1978-ban jelent meg a püspöki könyvtár ősnymtatványairól és antikváiról szóló tanulmánya. Munkájának elismeréseként 1972-ben miniszteri dicséretben részesült.

Pápai diszpenzációval ugyanebben az évben megnősült, feleségével két gyermeket neveltek fel. 1972 őszétől dolgozott a Veszprém Megyei Levéltárban, ahol a szakkönyvtár kialakítása és vezetése volt elsődleges feladata. Széleskörű műveltségét, kiemelkedő nyelvismeretét azonban más területen is az intézmény javára fordította. Tevékeny közreműködésével került sor a Veszprém Megyei Levéltár kiadványai sorozat elindítására 1977-ben. A sorozat első kötete levéltáros elődje és atyai barátja,

Gutheil Jenő általa gondozott monográfiája, Az Árpád-kori Veszprém volt. A sorozat további köteteiben szerkesztőként és szerzőként egyaránt közreműködött. Az évtizedek során katalogizálta a gyorsan gyarapodó szakkönyvtár teljes anyagát, és eközben legendás lelkiismeretességgel szolgálta ki a hozzá forduló kutatókat, munkatársakat. Az 1990-es évek végén könyvtárosként szorgalmazta a könyvállomány elektronikus nyilvántartásának bevezetését, de az ezzel kapcsolatos napi ügymenetet már inkább a fiatalabb kollégákra hagyta. 1995-től nyugdíj mellett dolgozott az intézményben, véglegesen 2001-ben távozott a levéltárból.

Ekkor sem vonult azonban vissza. Főállásban a Veszprémi Érseki Könyvtár vezetőjévé nevezték ki, ahol ezt megelőzően néhány éve már besegített a mindennapi munkába. Korát meghazudtoló lelkesedéssel vetette bele magát a felmerülő feladatok ellátásába, s az ő kezdeményezésére alkalmazott az egyházmegye a könyvtárban fiatal, szakképzett munkatársakat előbb részmunkaidőben, majd teljes állásban. Nyolcvanéves korában tanulmánykötettel köszöntöttük, amelynek címe, Corde aperto (Nytított szívvel) akár mottója is lehetett volna életének. Nyolcvanöt éves korában, 2016-ban vonult végleg nyugdíjba. Ezt követően is aktív maradt, kedves időtöltése volt veszprémi házuk kertjének gondozása.

Szakmai munkáját több kitüntetéssel, díjjal ismerték el (1972: miniszteri dicséret a könyvtárügy területén végzett munkásságáért, 1979: Veszprém Megyéért kitüntető jelvény arany fokozata, 2002: Veszprém Megyei Önkormányzat Közművelődésért díj, 2009: Veszprém Megyei Jogú Város Pro Urbe emlékérem).

Munkatársai, a város történelemkedvelő közönsége, a levéltárak és könyvtárak kutatói, ismerősei, barátai mindig számíthattak Laci bácsi önzetlen segítségére bármilyen történeti, latin nyelvi–filológiai kérdésben is akadtak meg. Kimeríthetetlennek tűnő tudását mindig úgy osztotta meg másokkal, hogy legközelebb is bizalommal forduljanak hozzá.

Emlékét megőrizzük, derűjét és a vele folytatott beszélgetéseket magunkkal visszük.

Temetésére december 12-én sokan gyűltünk össze Veszprémben, a Vámosi úti temetőben.

Hermann István

A Levéltári Szemle szerzőinek figyelmébe!

A Levéltári Szemle közlési és hivatkozási szabályzata a 2018. 3. lapszámtól megváltozott. Kérjük jövőendő szerzőinket, hogy tanulmányuk elkészítésénél már az új szabályzatot vegyék figyelembe, amely a Levéltári Szemle 2018. 1. számában, illetve az archivportálon érhető el.

www.archivportal.hu/leveltari-szemle

A borítón:

A Károlyi-Barkóczy kettős ősfá részlete (MNL OL P 1512 - 13.b - No. 4.)
(Illusztráció a 35–38. oldalon található tanulmányhoz)

450 Ft

WWW.ARCHIVPORTAL.HU/LEVELTARI-SZEMLE